

Farní zpravodaj

Letní prázdniny 2014

Římskokatolická farnost Žďárec

Úvodní slovo

Milí bratři a sestry - čtenáři Farního zpravodaje,

dovolte mi jedno malé prázdninové povzbuzení pro všechny pracující. Existuje jedna povídka o majiteli a rybáři:

„Majitel obrovské továrny na zpracování ryb šel po mořském břehu a viděl vytaženou lodičku, vedle které ležel a odpočíval rybář. „Proč nelovíš? Je krásné počasí, klidná hladina, a ty tady lenošíš.“ Rybář mu odpověděl: „Dneska už mám naloveno. Ráno jsem nahodil sítě a vytáhl je plné.“ „Tak proč nelovíš dál, když je tak úrodný den?“ říká průmyslník. „Já už nepotřebuji, když mám naloveno. Proč bych měl lovit dál?“ „Proč, proč!? Protože kdybys šel ještě lovit, tak nalovíš ještě víc, ryby pak prodáš a koupíš si dvě loďky.“ „A co bych dělal s dvěma loďkami?“ diví se rybář. „Nalovil bys dvakrát tolik a pak by sis mohl zaplatit jednoho zaměstnance a už byste lovili dva na dvou loďkách.“ „A proč bych to dělal? Ptal se dál rybář. „Proč, proč? Protože byste nalovili třikrát tolik, ty bys to prodal a mohl by sis koupit motorový člun. S ním bys nalovil pětkrát tolik ryb a prodal je do mé továrny, já bych ti dobře zaplatil a mohl by sis koupit dva motorové čluny a najmout si čtyři rybáře na práci.“ „A proč bych to dělal?“ řekl nechápavě rybář. „Kdybys měl dva čluny a čtyři dělníky, tak už bys nemusel pracovat, oni by pracovali na tebe a ty by sis mohl lehnout na břeh a odpočívat.“ „A co myslíš, že právě teď dělám?“

Jistě nás mnohé čekají dovolené a prázdniny. Kež se snažíme prožít je tak, aby měly optimální dobu trvání, kvalitu a místo dobré přesně pro nás a pro naše rodiny: abychom při odpočinku načerpali síly, znovu získali chuť do práce, popřípadě i popřemýšleli, zda pracovní činnost, kterou v současnosti vykonáváme, je opravdu podle Božího plánu pro nás ta pravá.

Stejně tak jako sobě, i vám přeji pro následující čas volna hodně Božího požehnání.

otec Marián

Liturgické okénko

Protože dnešní prázdninový zpravodaj již obsahuje mnoho informací (a také má mnoho stránek) dnešní liturgické okénko bude krátké. Chtěl bych vás v něm pouze informovat o úpravě liturgického textu – mešního kánonu, ke které dochází v těchto dnech a s kterou se již brzy setkáte.

Jedná se o novou vsuvku, která v jiných křesťanských krajinách světa je již několikaměsíční samozřejmostí a do naší České země přichází touto dobou.

Kongregace pro bohoslužbu a svátosti schválila dekretem č. 113/14 ze dne 6. května 2014 uvádění jména sv. Josefa i v druhé, třetí a čtvrté eucharistické modlitbě v českém jazyce (v první eucharistické modlitbě se jméno sv. Josefa uvádí od počátku).

Ve všech zmíněných modlitbách se jedná o stejný text, jehož místo je mezi zmínkou o Panně Marii a o apoštolech.

Znění nejčastěji používané eucharistické modlitby je tedy nyní upraveno následovně:

*Skrze něho ať se před tebou stáváme
obětí úplnou a ustavičnou,
abychom dostali dědictví s tvými vyvolenými:
s nejsvětější Pannou a Bohorodičkou Marií,
s jejím snoubencem svatým Josefem,
s tvými apoštoly a slavnými mučedníky
a se všemi svatými –
našimi zastánci a stálými pomocníky.*

Uvedená změna bude pro brněnskou diecézi závazná a povinná od data stanoveného v měsíci červenci. Lze ji však používat již nyní.

Dle textu Kongregace pro bohoslužbu a svátosti

Nad Svatým Písmem...

V dnešním prázdninovém zpravodaji budu pokračovat v započatém díle „poznávání Písma Svatého“, a to druhým úryvkem, tentokrát z Knihy Soudců.

Když jsem poprvé studoval Písmo Svaté, byl jsem překvapen, když jsem se propracoval až ke Knize Soudců, přesněji k její deváté kapitole, ve které se nalézá jediná „bajka“ v celé Bibli. Nikdy předtím jsem totiž ani netušil, že Bible obsahuje i tento literární žánr – bajku. A protože je toto místo Bible, které není až tak známo, rozhodl jsem se mu věnovat pozornost právě v dnešním vydání zpravodaje.

¹Abímelek, syn Jerubaalův, odešel do Šekemu, k bratrům své matky a promluvil k nim i k celé čeledi rodu své matky takto:

²„Předneste všem šekemským občanům: Co je pro vás lepší, aby nad vámi vládlo sedmdesát mužů, sami Jerubaalovci, anebo aby nad vámi vládl jediný muž? Pamatujte, že jsem vaše krev a vaše tělo.“

³Bratři jeho matky přednesli o něm toto všechno všem šekemským občanům a ti se k Abímelekovi přiklonili, neboť si řekli: „Je to náš bratr.“

⁴Potom mu vydali sedmdesát šekelů stříbra z chrámu Baala smlouvy; za ně si Abímelek najal lehkomyšlné a bezohledné muže, aby ho provázeli.

⁵Vešel do otcovského domu v Ofře a povraždil na jednom kameni své bratry Jerubaalovce, sedmdesát mužů. Zbyl jen Jótam, nejmladší syn Jerubaalův, protože se ukryl.

⁶Všichni šekemští občané a všichni z domu Miló se shromáždili a prohlásili Abímeleka za krále při božišti u sloupu, který byl v Šekemu.

⁷Když to oznámili Jótamovi, šel a postavil se na vrcholu hory Gerizímu, hlasitě volal a mluvil k nim: „Slyšte mě, šekemští občané, a vás nechť slyší Bůh!“

⁸Sešly se pospolu stromy, aby si nad sebou pomazaly krále. Vyzvaly olivu: „Kraluj nad námi!“

⁹Oliva jim však odpověděla: „Mám se vzdát své tučnosti, již se uctívají bohové i lidé, a kymáčet se nad stromy?“

¹⁰*Stromy pak vyzvaly fík: „Pojď nad námi kralovat ty!“*

¹¹*Fík jim však odpověděl: „Mám se vzdát své sladkosti a svých výborných plodů a kymáčet se nad stromy?“*

¹²*Stromy pak vyzvaly vinnou révu: „Pojď nad námi kralovat ty!“*

¹³*Vinná réva jim však odpověděla: „Mám se vzdát svého moštu, který je k radosti bohům i lidem, a kymáčet se nad stromy?“*

¹⁴*I vyzvaly všechny stromy trnitý keř: „Pojď nad námi kralovat ty!“*

¹⁵*A trnitý keř stromům odpověděl: „Jestliže mě doopravdy chcete pomazat za krále nad sebou, pojd'te se schoulit do mého stínu! Jestliže však ne, vyšlehne z trnitého keře oheň a pozře i libanónské cedry!“*

Sdc 9, 1 -15

Bajka, kterou vypráví Jótam, je zobrazením smutné situace, se kterou se on sám nehodlá smířit, kterou touží změnit.

Abímelek, člověk který je až příliš sebevědomý, a až přílišně toužící po moci a vládě nad jinými, představuje plán, který mu má pomoci stát se vladařem, aby tak mohl ke všemu, co bude chtít, využívat svoji moc a vládu. Je to příklad člověka, o kterém bychom dnes řekli, že dělá předvolební kampaň: ukáže lidem něco, co se jim líbí, co se jim zdá dobré (jsem „vaše krev a vaše tělo“), a i když je to nepodstatné, získává jejich hlas. On nemohl ukázat něco, co stojí za ním, on nemohl nabídnout spravedlivé vedení společenství, nedokázal nabídnout nějakou vizi lepší budoucnosti... a proto nabízí jenom tak málo: „jsem vaše krev a vaše tělo“. A to si ještě můžeme uvědomit, že nemá sám ani tolik kuráže, aby předstoupil před šekemské občany – svoje voliče. Svůj vzkaz předává jenom čeledi rodu své matky, za kterou se ukrývá, a jim dává za povinnost jeho vzkaz roznést dál.

Tím získává vládu nad lidem a ejhle, hned ji začíná plně „využívat“. Jeho první počin je přijetí sedmdesáti šekelů stříbra, které mu pomůžou upevnit jeho pozici. Za ně totiž najal „bezohledné a lehkomyšlné muže“, kteří jej měli doprovázet a chránit před jakoukoliv opozicí. S nimi mohl pokračovat dále ve svém plánu: v otcovském domu „povraždil na jednom kameni své bratry, ..., sedmdesát mužů“. Proč? Mohli by být jeho opozicí a tak je „musel“ umlčet. A tak mu již nikdo a nic nebude bránit ve vládnutí, ať bude dělat cokoliv. Tak

je Abímelech nakonec prohlášen králem, aby „konečně“ mohl nade všemi vládnout.

Abímelek je tak hrozivým obrazem člověka, který touží po vládě za každou cenu. A možná je obrazem i mnoha dalších v dnešní době, kteří mají podobné touhy a možná žijí i přímo uprostřed nás. A k dosažení svých cílů používají podobné praktiky: protože sami nejsou schopní postavit se před lidi, své fráze a výroky ukrývají v hospodě, kde je postupně předávají dalším, kteří jim „poslouží“ k jejich rozšíření. A neštítí se také pomluvit každého, kdo se postaví proti jejich činům. Je to opravdu smutný obraz naší společnosti, ať se tak děje na úrovni státu nebo obce.

Lidem však, kteří toto dopustili, vypráví jediný přeživší – Jótam - bajku o volbě krále, která začíná 8. a končí 15. veršem. Tato část již neupozorňuje na to, že lhář a vrah Abímelek se stává svou lstivostí králem, ale na druhou – velmi závažnou věc. K jeho vládě (a tedy i ke všemu, s čím bylo jeho panování spojeno) mu pomohli všichni, kteří z různých důvodů odmítli dát se do „královské služby“.

Když chtěly stromy pomazat nad sebou krále, přicházejí nejdříve za olivou. O olivě je známo, že je to strom úrodný, dává člověku lahodný olej a v teplých krajinách mnozí rádi nacházejí útočiště v jejím stínu. Mohla by tedy být dobrým králem. Mohla, ale není. Proč? Protože se nechce vzdát svého, vidí jen svůj zájem. A možná má také strach. Podobně je na tom i člověk – který je spravedlivý a čestný. Je jako oliva, která přináší dobré plody. Takový člověk – třeba opravdový křesťan – by přece mohl být dobrým králem (prezidentem nebo starostou). Ale on má strach, bojí se, nevěří si v bitvě proti trnitému keři - bodláku, a tak raději předem rezignuje.

Když si tak podobně počíná i fík i vinná réva, kteří, každý z nich, přinášejí něco dobrého, zůstává už jenom trnitý keř – bodlák. Je zajímavé, že ten se neostýchá uzmout vládu nade všemi do vlastních rukou, i když sám naproti olivě, fíku i vinné révě nepřinesl žádný užitek. Je připraven vládnout tvrdou rukou, ohněm „pozřít i libanonské cedry“. Je to typ člověka, který bude i nadále využívat všechny prostředky k tomu, aby se zbavil těch, kdo s ním nesouhlasí. A je mu úplně jedno, kdo všechno padne za obět', i kdyby to třeba byly opravdu „libanonské cedry“, které jsou opravdovou pýchou a srdcem celého kraje.

Celý úryvek této části Písma Svatého nás tedy vlastně vyzývá k přijetí zodpovědnosti za vládu nad námi. Ať je to vláda jednoho člověka nad určitým společenstvím, kolektivem, ať je to moc kolektivu – třeba obecního nebo krajského zastupitelství – nad obcí nebo krajem. A naše zodpovědnost má dva směry:

1. Dokázat postavit v boji proti trnitému keři – bodláku vhodné kandidáty (olivu, nebo fík, nebo vinnou révu), kteří by se nelekli a přijali naši prosbu: „Kraluj nad námi!“

2. Takovéto lidi, kteří opravdu přinášejí užitek (olej nebo fík nebo vinnou révu) podpořit svým hlasem a dát jim tak fakticky možnost „kralovat nad námi“, protože u nich bude toto kralování nad jinými znamenat to, co znamenalo u všech spravedlivých králů Starého zákona: vést lid, chránit jej a pomáhat mu.

A co vypráví Písmo Svaté dál? Jak to nakonec dopadlo s trnitým keřem – bodlákem Abímelekem se dočtete ve verších 16 – 57 deváté kapitoly Knihy Soudců.

otec Marián

Papež František svatořečil dva své předchůdce

V Neděli Božího milosrdenství 27. dubna 2014 na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu proběhlo svatořečení papežů Jana XXIII. a Jana Pavla II. Tiskové středisko České biskupské konference píše o této události v zajímavém článku, jehož podstatnou část uvádíme:

„Jsou to právě svatí, kdo posunují církev dál a umožňují jí růst“, prohlásil papež František během kanonizace svých dvou předchůdců, Jana XXIII. a Jana Pavla II. Mši svatou pod širým nebem koncelebroval také emeritní papež Benedikt XVI., s nímž se František dvakrát pozdravil. Přítomno bylo rovněž na 150 kardinálů, 700 biskupů a odhadem 800 tisíc poutníků. Podle médií mohly bohoslužbu sledovat na celém světě dvě miliardy lidí.

Jan XXIII. a Jan Pavel II. podle Františka spolupracovali s Duchem svatým, aby obnovili církev podle původní podoby, kterou jí dávali svatí v průběhu staletí. Papeže Roncalliho nazval František *„papežem učeníivosti vůči Duchu svatému“*, a to především kvůli svolání II. vatikánského koncilu. Polského pontifika Wojtylu zase označil *„papežem rodiny“*, neboť on sám chtěl, aby se na něj takto vzpomínalo.

Kristovy rány ukazují, že Bůh je láska

V začátku kázání Svatý otec, hlavní celebrant slavnosti, komentoval evangelium, které popisovalo setkání apoštola Tomáše s Ježíšem. *„Ježíšovy rány jsou trvalým znamením Boží lásky k nám a jsou nezbytné k víře v Boha. Nikoli k víře v to, že Bůh existuje, ale k víře v Boha, který je láska, milosrdenství a věrnost. Svatý Petr s použitím Izaiášových slov píše křesťanům: Jeho ranami jste uzdraveni“*, uvedl pontifik.

Svatí Jan XXIII. a Jan Pavel II. se těchto ran dotýkali zblízka: *„Měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány, dotýkat se Jeho probodených rukou a otevřeného boku. Neostýchali se Kristova těla, nepohoršovali se nad ním a jeho křížem; nestyděli se za tělo bratra, protože v každém trpícím člověku spatřovali Krista.“*

„Komunismus zničil Jan Pavel II.“

František také připomněl pohnuté události XX. století, kterých byli oba svatí papežové svědky. Zkušenost s ranami ukřižovaného a vzkříšeného Krista jim však v těchto událostech dodávala naději. *„Poznali tragédie tohoto století, ale nepodlehli jim. Mocnější v nich byl Bůh, silnější byla víra v Ježíše Krista, Vykupitele člověka a Pána dějin; silnější v nich bylo Boží milosrdenství, které se ukazuje v těchto pěti ranách; silnější byla mateřská blízkost Mariina“*, řekl František a dodal, že právě milosrdenství a láska je jádrem evangelia.

S II. světovou válkou se Jan XXIII. setkal v jihovýchodní Evropě, kde koordinoval pomoc pronásledovaným občanům židovské národnosti. Odhaduje se, že v tomto období pomohl až 25 tisícům Židů. I za doby nástupu socialismu podnikal diplomatické kroky ke zmírnění napětí na evropském kontinentu.

Jan Pavel II. pak měl výrazný vliv na pád komunismu v Evropě. Jak uvedl postulátor procesu jeho svatořečení Slawomir Oder, někdejší tajemník ÚV KSSS Michail Gorbačov při jedné příležitosti prohlásil: *„Komunismus jsem nezničil já, ale Jan Pavel II.“* A v roce 1992 poslal Gorbačov do Vatikánu dvoustránkový dopis nazvaný O římském papeži, v němž vyjadřuje přesvědčení, že to byl právě papež, kdo rozhodujícím způsobem změnil směřování dějin.

„Nedošlo by k naplnění, kdyby nebylo polského papeže, který je také otcem Solidarity a duchovním tvůrcem změn, které jsme mohli prožívat a které bychom měli učinit součástí našeho života, bránit je a nikdy se jich nevzdat. Především my, občané České republiky, ať věřící nebo nevěřící, máme důvod být Janu Pavlu II. vděční,“ okomentoval historický přínos polského papeže pro Český rozhlas kardinál Dominik Duka.

Mnichovský arcibiskup Reinhard Marx, který je jedním z osmi kardinálů, jež pomáhají papeži Františkovi s reformou konstituce Pastor bonus o římské kúrii, v této souvislosti zase připomněl slova Jana Pavla II., která pronesl v roce 1996 u Branderburské brány: *„Žádná svoboda není bez lásky. Člověk je povolán ke svobodě. Plnost a dokonalost této svobody má jméno: Ježíš Kristus.“*

Účast na svatořečení

Svatořečení se zúčastnili nejméně dva lidé, kteří byli zázračně uzdraveni na přímluvu Jana Pavla II. Floribeth Mora Diaz, jejíž zázrak uzdravení mozkového aneurysmatu byl použit v procesu kanonizace, přinesla na stojan vedle oltáře relikvií světce. Řádová sestra Marie Simone Pierre, jež byla zázračně vyléčena z Parkinsonovy nemoci, četla jednu z přímluv.

Obřadu se zúčastnil také někdejší polský prezident a představitel hnutí Solidarita Lech Walesa. Ze 120 přítomných delegací jich bylo 24 vedených nejvyššími představiteli země a 10 předsedy vlád. Papež František měl možnost se setkat například s předsedou Evropské rady Hermanem Van Rompuyem a jeho manželkou, předsedou Evropské komise Josém Manuelem Barrosem nebo bývalým belgickým králem Albertem II. a jeho manželkou Paolou. Českou delegaci vedl předseda Poslanecké sněmovny Jan Hamáček, vládu zastupoval ministr kultury Daniel Herman a ministryně spravedlnosti Helena Válková.

Z českých a moravských biskupů byl přítomen např. kardinál Dominik Duka, kardinál Miloslav Vlk, královéhradecký biskup Jan Vokál nebo olomoucký arcibiskup Jan Graubner a samozřejmě nechyběli ani čeští poutníci z různých koutů republiky.

Zdroj: Tiskové středisko České biskupské konference

Svatý Jan XXIII.

Papež Jan XXIII., vlastním jménem Angelo Giuseppe Roncalli se narodil 25. 11. 1881 v podhorské vesničce Sotto il Monte nedaleko Bergama na severu Itálie jako čtvrtý z 12 dětí. Jako jedenáctiletý se rozhodl zasvětit svůj život Bohu. V roce 1892 začal v Bergamu navštěvovat lyceum, kde si zaznamenával svoje duchovní zápisky, ve kterých pokračoval až do své smrti. Jako patnáctiletý vstoupil do Třetího světského řádu sv. Františka a o dva roky později složil slib žít podle evangelia podle příkladu sv. Františka.

Od roku 1901 byl bohoslovcem Římského semináře v Apollinare. Kvůli vojenské službě studium přerušoval, přesto během tří let dosáhl doktorátu teologie a 10. 8. 1904 byl v Římě vysvěcen na kněze. Později se stal sekretářem biskupa v Bergamu a také docentem církevních dějin.

V průběhu první světové války sloužil jako polní kaplan v různých lazaretech. Po válce byl spirituálem v Bergamu. Od roku 1921 byl v kongregaci Propaganda fide. V roce 1925 byl vysvěcený na biskupa a papež Pius XI. jej jmenoval papežským vyslancem v Bulharsku. Tam prožil 10 let, seznámil se s pravoslavnou církví a to snad mělo i vliv na to, že koncil, který později jako papež svolal, se otevřel dialogu s dalšími nekatolickými křesťany.

Koncem roku 1934 byl vyslán jako apoštolský delegát do Turecka a Řecka, zemí, kde katolíci neměli snadný život. Během druhé světové války dokázal zachovávat přísnou neutralitu, což mu umožnilo efektivně napomáhat jak tisícům Židů, které tak zachránil před smrtí, tak hladovějícím obyvatelům Řecka. Dne 30. prosince 1944 byl poslán jako apoštolský nuncius do Paříže. Jeho diplomatická služba měla i silný pastorační rozměr, který se projevoval návštěvami mnoha diecézí ve Francii i Alžírsku.

Při poslední konsistoři svolané papežem Piem XII. byl Roncalli ustanoven kardinálem a souhlasil se svým jmenováním do úřadu benátského patriarchy, kterého se ujal 5. března 1953. Jeho působení v čele diecéze charakterizovalo horlivé pastorační úsilí, mimo jiné svolal diecézní synodu.

9. října 1958 zemřel papež Pius XII. Angelo Giuseppe Roncalli odjel do Říma na konkláve. I tentokrát se konkláve neobešlo bez zvláštností. Aby šli s pokrokem, nezapalovali kardinálové jako signál o výsledcích hlasování papír a slámu, nýbrž černé či bílé kuličky ze speciálních chemických sloučenin. Avšak tuto důležitou ceremonii řídil kardinál Ottaviani, jenž měl problémy se zrakem, a často je zaměňoval. Takže místo černého dýmu se valil z komínku Sixtinské kaple šedivý, což mátl dav, který venku očekával zprávu o zvolení nového papeže.

28. 10. 1958, třetí den konkláve, ve dvanáctém hlasování byl neočekávaně kardinál Roncalli zvolen papežem. Skutečnou senzací pak bylo jméno, které si nový papež zvolil. Pojmenoval se Jan XXIII. Nově zvolený papež se vrátil ke jménu, které bylo mezi středověkými papeži velice populární. Navíc v letech 1410 - 1415 byl na papežském trůně vzdoropapež Jan XXIII., světským jménem Baltasar Cossa, kterého svrhl roku 1415 koncil kostnický. Od té doby nepřijal žádný papež jméno Jan. Proč si Roncalli vybral právě toto jméno? Oficiální verze říká, že to bylo údajně jako splnění slibu papeže svatému Janovi, v jehož kostele ho pokřtili, a dále na památku svého otce a dědečka, kteří se také jmenovali Jan.

Štíhlého a urostlého Pia vystřídal Jan, jenž měl podsaditou postavu. Vyznačoval se prostou srdečností, humorem, zdravým rozumem a dětinskou zbožností. Na rozdíl od svých předchůdců opouštěl od prvního dne často území vatikánského města, především proto, aby konal pouti nebo jiné bohoslužebné či charitativní návštěvy po svém římském biskupství a daleko mimo ně. Tak v roce 1959 navštívil vězně v římské trestnici. Poslední papežská návštěva zde byla v roce 1870. Téhož roku se vydal na návštěvy nemocných mimo vatikánské město. To od roku 1854 žádný papež neudělal.

Pontifikát Jana XXIII. je jedním z nejvýznamnějších v moderních dějinách katolické církve. I když trval jen necelých pět let a nebyl příliš bohatý na encykliky, vyznačoval se řadou změn. Nový papež začal rychle doplňovat kardinálské kolegium a za první dva roky svého pontifikátu jmenoval 43 nových kardinálů, čímž jejich počet poprvé přesáhl množství stanovené roku 1586 na 70. Do jejich počtu přijal prvního Japonce a černého Afričana. Především se staral o mezinárodní složení kardinálského sboru.

V lednu 1959, na svátek obrácení sv. Pavla, k překvapení světa oznámil svolání celocírkevního a ekumenického koncilu.

Při promluvě 30. 9. 1959 kladl rodičům na srdce, aby své děti učili, že nikdy nejsou samy, protože mají po svém boku vždy anděla strážného. Radil, že se mají naučit, jak se s ním docela familiárně bavit. Zdůrazňoval, že anděl strážný je dobrý rádce; vystupuje před Bohem v náš prospěch; pomáhá nám v našich potřebách a chrání nás. Při promluvě 9. 9. 1962 zas poučoval o tajemství Pia XI., s nímž měl dobrou zkušenost. *"Když musíme rozmlouvat s nějakou osobou, která není přístupná našim argumentům, hledejme útočiště u svého strážného anděla. Svěřme mu celou záležitost. Prosme ho, aby intervenoval u anděla strážce té osoby, se kterou se máme setkat... když dojde k dohodě mezi oběma anděly, bude rozhovor mezi papežem a jeho návštěvníkem mnohem jednodušší."*

Před zahájením koncilu podnikl Jan XXIII. pouť do Loreta a Assisi, aby se zde pomodlil za zdar koncilu. Byla to první delší papežská cesta po ztrátě církevního státu roku 1870.

11. září 1962 začalo slavnostní zasedání II. vatikánského koncilu, kterého se zúčastnilo téměř 2700 církevních představitelů z celého světa. Všeobecný koncil, jak řekl Jan XXIII., měl tři hlavní cíle:

- podporu a rozvinutí katolické víry
- obnovu křesťanského života
- přizpůsobení církevní kázně požadavkům moderního života

Ještě před zahájením koncilu ustanovil deset koncilových komisí, Sekretariát na podporu jednoty křesťanů a Ústřední komisi. II. vatikánského koncilu se poprvé mohli účastnit zástupci pravoslavných a protestantských církví a všech křesťanských společností jako delegovaní pozorovatelé. Nemohli se přihlásit o slovo ani hlasovat. Do jejich rukou byly vloženy všechny písemnosti a podklady, které jinak byly svěřeny jen otcům koncilu, kteří byli zavázáni přísahou o katolickém tajemství.

Definitivně tím skončila éra tzv. vatikánského vězně. II. vatikánský koncil byl zahájen 11. 10. 1962 v Bazilice sv. Petra v Římě. První zasedání koncilu trvalo do 8. 12. 1962 a nepřijalo ani jedno schéma a ani jeden dokument, ale znamenalo podle všeho počátek celkového zvratu vatikánské politiky.

Zasedání ozřejmilo, že uvnitř církve existují dvě proti sobě stojící hnutí – integristé a novátoři. Novátoři čili progresisté, jak je také nazývali, byli stoupenci změn, reforem a novot v církvi. Průběh koncilové diskuse ukázal, že integristé jsou v menšině. 8. 12. 1962 zakončilo první zasedání koncilu svou práci. Byla určena přestávka do září 1963.

Jan XXIII. byl přítomen pouze na tomto zasedání II. vatikánského koncilu. Koncem května následujícího roku vstal naposledy z lůžka, aby se ještě jednou podíval na Svatopetrské náměstí. Zemřel 3. října 1963.

Během svého pětiletého pontifikátu vydal Jan XXIII. 8 papežských encyklik. Nejznámější z nich je encyklika *Pacem in terris*, která je výzvou k míru a dialogu mezi katolíky a všemi věřícími i nevěřícími. Byla prvním papežským dokumentem adresovaným „všem lidem dobré vůle“, tedy i nekatolíkům a nekřesťanům. Podstatou jejího poselství je odmítnutí zbrojení, které bylo v průběhu studené války velkou hrozbou pro mír a zdrojem nepokojů ve světě. Jan XXIII. v ní apeluje, aby se lidé osvobodili od „válečné psychózy“ a usilovali o „vzájemnou důvěru“. Název této encykliky byl zneužitý v roce 1971 v Československu k založení hnutí *Pacem in terris*. Komunistická vláda chtěla pojmenováním hnutí podle názvu papežské encykliky navodit dojem věrnosti papežovi, aby se jí tak lehčeji podařilo získat kněze pro své cíle. Ve skutečnosti však toto hnutí nemělo s ideou encykliky nic společného a účast v něm později papež Jan Pavel II. dekretem *Quidam episcopi* kněžím zakázal.

Proces blahořečení Jana XXIII. byl završen v roce 2000, kdy jej papež Jan Pavel II. slavnostně blahořečil a následně bylo jeho tělo přeneseno z původního místa odpočinku pod Bazilikou sv. Petra do horní části baziliky, kde je dodnes vystaveno k veřejné úctě.

V neděli 27. dubna 2014 byl papež Jan XXIII. společně s papežem Janem Pavlem II. svatořečen papežem Františkem při kanonizační mši svaté konané na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu.

Momenty dojetí doprovázely vyprávění o Janu XXIII. a Janu Pavlu II. Ve vatikánském tiskovém středisku vystoupily ženy, které zakusily zázrak na přímiluvu některého z papežů kanonizovaných tuto nedělí: sestra Adele Labiancová z kongregace Dcer Lásky, která pomáhala r. 1966 své spolusestře

Caterině Capitaniové, uzdravené na přímluvu papeže Jana XXIII., a kostaričanka Floribeth Mora Diazová, uzdravená na přímluvu prvního slovanského papeže, Jana Pavla II.

„Byl to Boží úsměv“

„*Byla to Boží ruka, jeho úsměv, pohazení,*“ popisuje sestra Adele Labiancová zázrak, který se stal její spolusestře Caterině. Ve 23 letech byla Caterině odoperována část žaludku. Rekonvalescence však byla velmi obtížná, lékaři se obávali nejhoršího. Lidé z jejího okolí začali vyzývat pomoc Jana XXIII. V jednu chvíli byla na ránu řeholnice položena relikvie italského papeže.

„*Ucítla jsem ruku položenou na mém žaludku,*“ citovala na setkání s novináři slova Cateriny její spolusestra Adele, „*a slyšela jsem hlas, který zleva volal: Sestro Caterino! Lekla jsem se, když jsem uslyšela mužský hlas, otočila jsem se a uviděla vedle postele papeže Jana, v papežském oděvu, který nedokáži popsat, protože jsem se mu dívala do obličeje: Tvářil se moc hezky a usmíval se. Řekl mi: Sestro Caterino, moc jsi mě prosila, stejně jako mnohé tvé spolusestry, především jedna z nich. Tento zázrak jste mi doslova vytrhly ze srdce! Ale nyní je po všem: Je ti dobře a nic už ti není.*“ Jak uvedla Labiancová, touto „jednou sestrou“ byla právě ona.

Caterina následně začala jít k velkému překvapení lékařů. Adele Labiancová shrnuje její pozdější život takto: „*Celý život Cateriny, na lůžku utrpení i v jejím zasvěcení, byl projevem Boží dobroty. Po celý zbytek života chovala velkou zbožnost vůči papeži Janovi, šířila ji, předala ji všem Dcerám Lásky a Božimu lidu. Nevím, z kterého kouta ráje se na nás dívá – tam odešla 3. dubna 2010. Zanechala nám však duchovní odkaz, který ukazuje její odevzdanost Bohu a jeho vůli.*“

Zdroj informací: www.catholica.cz
www.tkkbs.sk
www.panovnici.cz/jan-XXIII
www.biskupstvi.cz

Zpracoval: R. Mašek

Svatý Pavel

Od dušičkového farního zpravodaje v roce 2011 vycházely ve farním zpravodaji články o svatých, kterým jsou zasvěceny kostely ve farnostech Dolní Loučky, Olší a Žďárec. Posledním z těchto patronů, kterému jsme se dosud nevěnovali, je sv. Pavel. Jemu je, společně se sv. Petrem, zasvěcen náš kostel. A proto se v následujících řádcích budeme věnovat především sv. Pavlovi.

Petr a Pavel jsou apoštolové s výjimečným významem. Jejich společný svátek se slaví už od poloviny III. století. V úctě jsou spojováni nejen proto, že oba skončili v Římě, ale ve službě Kristu poznamenali základní strukturu křesťanství svými odlišnými úkoly i charaktery.

Petr, první zástupce Kristův, je základem víry, jednoty i původní tradice, držitelem pravdy. Pavel je označován za prvního nositele evangelia pohanům a jako neúnavný bojovník za křesťanskou univerzálnost.

Dost často se uvádí spojení dvou hlavních apoštolů proto, že zemřeli ve stejný den. Historikové se na tom však neshodují. Podle některých mohl Petr zemřít až o tři roky dříve než Pavel. Smrt Pavla je podle věrohodných nejstarších tradic kladena do roku 67.

Sv. Pavel se narodil přibližně v letech 5 – 10 po Kristu v Tarzu v Cilícii (jižní Turecko) v židovské rodině, která užívala práv římského občanství. Rodiče mu dali dvě jména: Šavel (Saulu – jméno prvního židovského krále) a Pavel (Paulu – malý). Dostalo se mu vynikajícího vzdělání, nejdříve v samotném Tarzu v helenistické škole a později v Jeruzalémě. Přitom, jako správný Žid, se vyučil řemeslu stanaře. Vyráběl stany nebo lodní plachty, což bylo v té době velmi žádané zboží.

Stal se z něj důsledný až fanatický farizej. Zahořel nenávistí proti novému učení, které hlásal Ježíš Kristus a jeho apoštolé. Byl přitom, když kamenovali sv. Štěpána. Nekamenoval ho sice přímo, ale strážil šaty katů. Dokonce si vymohl povolení, aby mohl pronásledovat křesťany v Damašku. Během cesty do tohoto města se mu však zjevil sám Ježíš Kristus. O této události se dočítáme ve Skutcích apoštolů:

Saul stále ještě chrtil smrtelné výhrůžky proti Pánovým učedníkům. Šel za veleknězem a vyžádal si od něj listy pro synagogy v Damašku, aby tam mohl vyhledat přívržence té cesty – jak muže, tak ženy – a přivést je v poutech do

Jeruzaléma. Když už se cestou blížil k Damašku, náhle ho obklopilo světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: „Saul, Saul, proč mě pronásleduješ?“ Zeptal se: „Kdo jsi, Pane?“ Ten odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň a jdi do města; tam se dozvíš, co máš dělat.“

Muži v Saulově doprovodu zůstali stát bez hlesu; slyšeli totiž hlas, ale nikoho neviděli. Když se Saul zvedl ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho do Damašku odvést za ruku. Po tři dny neviděl, nejedl ani nepil.

Sk 9, 1 – 9

Po této události se dal sv. Pavel pokřtít a o několik dnů později již v synagogách hlásal o Ježíši Kristu a vyprávěl o tom, co se mu přihodilo. Židům se to nelíbilo a chtěli ho zabít. On jim však uprchl (jeho učedníci ho spustili v koši přes hradby) a odešel na jih do pouště, aby se připravil na apoštolský úřad. Asi po třech letech se vrátil zpět do Damašku a odtud do Jeruzaléma, aby vyhledal apoštoly. Tehdy se ho ujal Barnabáš, který ho zavedl k apoštolům Petrovi a Jakubovi. Barnabáš jim vyprávěl, jak si Pavel počínal v Ježíšově jménu. Z Jeruzaléma odešel Pavel asi na čtyři roky do Tarzu. Pak se společně s Barnabášem vydali do Antiochie, kde hlásali evangelium mezi pohany.

V Antiochii po celý rok hlásali radostnou zvěst a vyučovali velké množství lidí. Pak byli Duchem svatým posláni do Seleukie a odtud na Kypr. Evangelium zvěstovali v Salaminách, prošli ostrovem do Páfu, kde měli konflikt s kouzelníkem. Pavel, který nad ním zvítězil, pak převzal iniciativu či vůdčí roli. Dále pokračovali přes Taurské pohoří do Pisidie a Ikonie.

Pavlovy cesty jsou obdivuhodné pro tehdejší značnou absenci dopravních možností. A ty, které byly, nebyly bez problémů. Pavel o nich např. napsal: *"...tříkrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečích na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žizni, v častých postech, v zimě a bez oděvu."*

2 Kor 11,25-27

Krom toho zažil na cestách vedle mnohého bití i kamenování. To se stalo brzy potom, co ho v lyakonské Lystře považovali za božského posla Hermese a Pavel s Barnabášem se bránili tomu, že jim lidé chtěli obětovat ověncené býky. Tehdy přišli Židé, co Pavla dříve pronásledovali a přiměli místní obyvatele k společnému kamenování.

V letech 45 – 48 Pavel uskutečnil tři velké cesty. Boží slovo hlásal přitom na Kypru, v Malé Asii, v Řecku a na ostrovech v Egejském moři. Na cestách získával mnoho spolupracovníků a pomocníků. Vedle Barnabáše k nejvýznamnějším patřili Silas, Timotej a Titus i Lukáš. Některá místa navštívil vícekrát. Z jeho podnětu se po jeho první cestě r. 49 či 50 sešel apoštolský sněm a řešil otázky přijímání pohanů do Církve.

Při druhé cestě řečnil Pavel mimo jiné v Athénách na areopágu, kde navazoval na řeckou kulturu a místní projevy vůči Bohu. Když posluchači uslyšeli o důkazu vzkříšení, někteří se smáli, jiní řekli, že si ho poslechnou až jindy. Pavel, který se těšil na úspěch evangelia, odcházel zklamán. Jen málo jich projevílo zájem. Pavel si pak ze zážitku odvodil, že křesťanství je moudrost Kristova kříže. Podle jeho slov je pro Židy pohoršením a pro Řeky bláznovstvím.

Když končil třetí misijní cestu, byl od věřících v Césareji varován před cestou do Jeruzaléma, ale on byl přesvědčen, že s tou cestou počítá Boží plán. V Jeruzalémě pak byl zatčen. Poté co se odvolal před císařský soud, byl na jaře roku 61 eskortován do Říma. První dva roky vězení byly mírné, takže mohl rozvíjet apoštolát. Poté co byl propuštěn vykonal ještě další cestu do Řecka a na Krétu. V roce 64 se však znovu dostal do římského vězení, tentokrát však velmi těžkého. Bylo to už v době Nerova pronásledování. Když odtud psal druhý list Timotejovi, předpokládal blízkou smrt.

V roce 67, na jižním okraji Říma u Ostijské cesty v místě "ad Aquas Salvias", byl sťat mečem. Na onom místě byl zbudován kostel s trapistickým klášterem "Tre Fontane". Podnětem k názvu se stala legenda týkající se Pavlovy useknuté hlavy, že tam, kam padla a dvakrát poskočila, vytryskly tři prameny. Nad hrobem u Ostijské cesty byla od Konstantina Velikého zprvu jen menší basilika. Velkou svatyni v těchto místech začal budovat až císař Valentinian II. roku 368 a dokončena byla asi kolem roku 390. V roce 1823 byla poškozena požárem a její obnovení dokončeno roce 1854.

Sv. Pavel je nazýván apoštolem národů. Je patronem teologů, katolického tisku, duchovních správců, dělnic, tkalců, sedlárů, lanařů, košíkářů; pomocník proti ušním chorobám, křečím, proti hadímu uštknutí a proti strachu; přímlyvce za déšť a za plodnost polí.

Zdroj informací: www.zivotopisysvatych.sk
www.catholica.cz
www.osobnosti.cz

Zpracoval: R. Mašek

První světová válka

V letošním roce uplyne 100 let od vypuknutí 1. světové války. V minulém čísle farního zpravodaje jsme slíbili, že se postupně budeme věnovat památníkům, které se nachází v jednotlivých obcích farnosti. Dnes začínáme obcí Žďárec.

Ve Žďárci se žádný pomník věnovaný obětem 1. světové nenachází. V místní kronice (přesný název je Pamětní kniha obce Žďárec) je však tomuto období věnováno několik stránek. Podívejme se tedy do zápisu kroniky, co nám o této době říká:

28/6 1914 zavraždění v Sarajevě následník trůnu rak. František Ferdinand se svou chotí Žofií z Hohenbergu. To byl signál k světové válce, která koncem července vzplanula v příšernou pochodeň.

R. 1915 vyhořela chalupa Ant. Chmelíčka čís. 39, nebyl pojištěn.

R. 1915 proklamace a šetření chlebem a j. potravinami. Konány různé sbírky na válečné účely. Ve škole „organizovány“ za vedení učitelů a faráře z žáků „pomocné sbory“ pro pomoc rolníkům ve žně, pro hlídky v polích proti polnímu pychu a pro hlídky požárové; rovněž i pro vojenský výcvik.

R. 1916 drahota rapidně roste, začíná schovávání potravin i j. předmětů (říkali „křečkování“), skupování jich a řetězové obchody jimi. Takovým vydřiduchům – obchodníkům říkali „keťasi“ (z německého Kettelhändler). Na účely válečné sbírají se nejen peníze, ale i semena lípová a travní, žaludy, bukvice, kaštany, houby, kopřivy, lesní plody, drahé kovy, odpadky olověné a cínové, hadry atd. Propagují se válečné půjčky a válečná pojištění.

R. 1917 zemřel starý císař Franz Josef I. a vládu nastoupil Karel Habsburk Poslední s chotí Zitou. Drahoty a keťasů rapidně přibývá. Přibývá i přísnosti k upisování vál. půjček a ke konání různých sbírek. Oslavy znovudobytí rozbité Gorice. Žáci podarování dřeváky (10 žáků). Soupis zásob potravin. 21. 5. 1917 zemřel na otravu krve zdejší řídicí učitel Karel Vařejka.

3. 6.. 1918 birmován; biskup Huyn.

R. 1918 drahota dále rapidně stoupá a přibývá také různých vydřiduchů. 1q pšenice prodáván již, ale tajně, až za 1000 K! Vojenské rekvisice.

28.10.1918 prohlášení naší samostatnosti, prohlášení svobodné Československé republiky. Zde 29. října lampionové průvody. Jásot. Drahoty klesá, vyřídiluchové bezradní. Bezradní i austrofilové.

21.12.1918 přijíždí první náš prezident T.G.Masaryk do Prahy na hrad, po 300 letech opět český vládce, vládce svobodného českého státu. Ozvěnu té radosti cítíme až sem. Vždyť od doby krále Jiříka žádný panovník český s takovým nadšením, láskou a dětskou důvěrou nebyl národem tak vítán jako první prezident Čes. republiky.

Dvě stránky kroniky jsou věnovány podmínkám života, především drahotě, která toto období doprovázela. Možná i pro dnešní dobu jsou zde zajímavé informace, třeba o cenách potravin.

Drahoty následkem války

Za války od r. 1915 vlna drahoty příšerně rostla. Stát chtěl nějakým způsobem drahotě čeliti, proto nařizoval vydávání přebytečných zásob, které se pak zase měly za přiměřené ceny prodávati potřebným spotřebitelům. Proto nařízeny soupisy zásob, zvláště polních plodin. Proti lichvářským cenám nařízeny státem nejvyšší přípustné ceny t. zv. maximální. Když lidé nechtěli dobrovolně zásob vydati, nařízeny rekvisice často i za asistence vojska. Pro spotřebitele vydány zvláštní poukázky s ústřížky na určitou dávku pro týden a měsíc mouky, krup, chleba; dále masa, cukru, kávy, petroleje, tabáku, atd. Lístkům těm přezdívali „-enky“: chlebenky, cukřenky, tabáčenky, atd. Stát dal do prodeje mouku kukuřičnou a mouku – zvláštní černou směs nechtnou t. zv. „erární mouku“. Ale to vše nepomáhalo: na jedné straně vzrůstala se bída a hlad, na druhé straně hromadily se šílené zisky.

Bez –enek, pod rukou, za horentní ceny byl k dostání všechno, pro chudáka byla jen typická odpověď: „Nemáme, všechno nám zrekvírovali!“ A tak nešťastné matky poslední košili prodávaly, aby na venkově pro děti koupily nebo za košili vyměnily trochu mouky nebo bramborů. Prodávalo se buď výměnnou za tabák, oděv, nádobí, stroje, anebo za šíleně vysoké peníze. Vypravuje se o jedné zdejší sousedce, že úpěnlivého prosebníka z Brna odbývala: „Dejte nám gramofon, co se naň přebírá (mínla klavír) a dostanete mouky i brambor!“

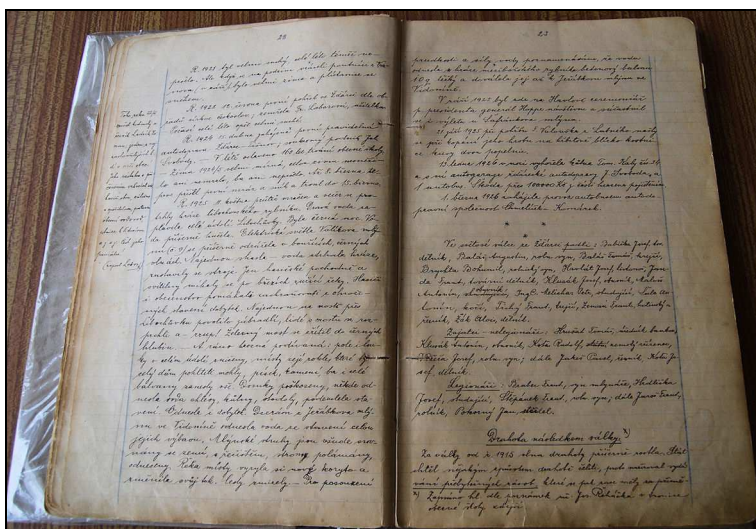
.....

Nejvyššího stupně dosáhla dražota v r. 1918. Byly sice státem stanoveny ceny maximální, ale za ně nebylo možno téměř ničeho koupiti nebo jen ztěžka. Prodávalo se hlavně „pod rukou“ za ceny úžasně vysoké. Tak stálo zde pod rukou žito 1q 600 Kč, pšenice 700 – 1000 Kč, oves 400 Kč, žitná mouka 800 Kč, pšeničná 1500 – 2000 Kč, brambory 250 – 300 Kč, 1 kg másla 50 – 60 Kč, 1 vejce 1 – 2 Kč, 1 l mléka 3 – 4 Kč; párek selat 500 – 1000 Kč, kráva za 10.000 Kč nebyla žádnou vzácností a rovněž tak i pár selských koní za 90 tisíc Kč.

Ale dražota byla i v kupeckém zboží, že zle dařilo se těm, kteří odkázáni byli na svůj stálý plat měsíční, který se v ten čas pohyboval od 400 – 1000 K měsíčně!

A tak jak rapidně dražota stoupala, tak nepatrně zas po válce proti tomu klesala; stoupala po desítkách a stech korun, ale klesala po haléřích.

O zdroji uvedených informací v kronice stojí: „Zapsáno hl. dle poznámek uč. Jos. Řeháčka v kronice obecné školy zdejší.“

Kronika otevřena na stránce o padlých občanech Žďárce v 1. světové válce

A na závěr to nejpodstatnější – seznam mužů z naší obce Žďárec, kteří se bojuj přímo účastnili, a ve válce položili své životy. Opět citujeme zápis z kroniky:

Ve světové válce ve Žďárci padli:

Babička Josef, tov. dělník
Baláš Augustin, roln. syn
Baláš Tomáš, krejčí
Brychta Bohumil, rolnický syn
Havlát Josef, listonoš
Janda Frant., tovární dělník
Klusák Josef, obuvník
Maloň Antonín, obuvník
Ing. C. Melichar Petr, studující
Šulc Antonín, kočí,
Tichý Frant., krejčí
Zeman Frant., hostinský a řezník.
Žák Alois, dělník

Zajatci - nelegionáři:

Hrušat Tomáš, úředník bankov.,
Klusák Antonín, obuvník
Kořa Rudolf, zemský zřízenec
Večeřa Josef, roln. syn;
dále Jakeš Pavel, řezník,
Kořa Josef, dělník

Legionáři:

Brabec Frant., syn mlynáře
Hrdlička Josef, studující
Štěpánek Frant., roln. syn
dále Jaroš Frant., rolník
Pokorný Jan, učitel

Modleme se za duše těchto padlých mužů a věnujme jim tichou vzpomínku. R.I.P.

Zpracoval: R. Mašek

Pout' do TV NOE

„Přijď Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky.“

V neděli 8. června, o Slavnosti Seslání Ducha svatého, jsme se zúčastnili natáčení mše svaté v TV NOE v kostele svatého Václava v Ostravě. S radostí jsme přijali pozvání P. Leoše Ryšky, ředitele TV NOE. Všichni jsme se na tento den moc těšili. Sto dvacet účastníků z farností Dolní Loučky, Olší u Tišnova a Žďárec se vydalo na cestu dvěma autobusy v 6:15 z Dolních Louček. Počasí bylo slunečné, nálada v autobusech výborná. Během cesty jsme se pomodlili slavný růženec, kterým jsme prosili právě Ducha svatého o pomoc a sílu. Pod odborným dohledem pana faráře a s jeho pomocí jsme nacvičovali písně k Duchu svatému a ordinárium, které se zpívaly při mši svaté.

Po skončení mše svaté naslouchají poutníci slovům Ing. Petra Kudely

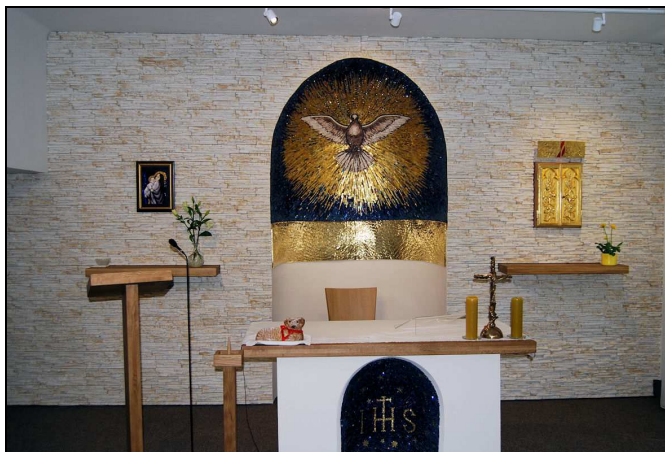
S Božím požehnáním a pod ochranou Panny Marie jsme v 9:30 přijeli do Ostravy. U kostela svatého Václava nás srdečně přivítal P. Marcel Puvák. Schola, varhanice, ministranti a poté i lektori se odebrali ke zkoušce do kostela. My ostatní jsme odešli do prostor TV NOE, kde nás mile přivítali a pohostili koláči, kávou a čajem. V 10:15 jsme zaujali svá místa v kostele a vyslechli instrukce P. Marcela Puváka. V 10:30 začala slavností mše svatá, kterou celebroidal náš pan farář. Nádherná promluva otce Mariána zahřála

u srdce každého z nás. Všichni soustředěně naslouchali jeho slovům a někteří se neubránili ani slzám dojetí. Při závěrečné písni „Vesel se, nebes Královno“, která byla zazpívána opravdu srdcem, si mnozí určitě uvědomili, co pro nás znamená ten, kterého Panna Maria nosila pod svým srdcem, kterému připravila chrám na devět měsíců – Ježíš Kristus. Všichni ze mše svaté odcházeli s radostí v srdci, naplnění pokojem a láskou Ducha svatého. Byl to nádherný zážitek pro každého účastníka.

Po skončení mše svaté jsme se odebrali do prostor TV NOE ke společné polední modlitbě se Svatým otcem z náměstí svatého Petra ve Vatikánu přes velkoplošnou obrazovku. Poté následovala prohlídka studií TV NOE, jedna skupina s P. Marcelem, druhá skupina se zástupcem ředitele TV NOE, Ing. Petrem Kudelou. Ve 13:30 jsme se rozloučili se zástupci TV NOE. Všichni pak dostali možnost občerstvit se, případně si prohlédnout náměstí v Ostravě. Odpoledne jsme se vydali na cestu domů, naplnění nezapomenutelnými zážitky a s myšlenkou, zase se uskutečnila jedna pěkná akce – společná pouť pod vedením otce Mariána.

Upřímné poděkování patří scholě z Dolních Louček doplněné kytaristkou ze Žďárce a zpěváky z Olší a Lubného, varhaníci ze Žďárce, ministrantům, lektorům a všem, kteří se rozhodli vydat na tuto krásnou pouť. Zvláštní poděkování však patří otci Mariánovi, který nás duchovně provázel celým dnem, ale také TV NOE, jejíž vysílání jsme, pevně věřím, podpořili. Největší poděkování však náleží Pánu Bohu, s jehož pomocí jsme se šťastně vrátili kolem 18:00 do Dolních Louček a následně i do Žďárce a Olší.

J. Jurná

Kaple studia Telepace, kterou jsme navštívili v průběhu prohlídky TV Noe

Co jsme prožili

Farní den

V neděli dne 18. května 2014 se konal třetí farní den farnosti Žďárec. Protože pan farář náhle onemocněl, sloužil mši svatou žďárecký rodák P. Zdeněk Kopřiva, který působí v Itálii, ale právě byl na několikadenní dovolené ve Žďárci. Otec Zdeněk při homilii mluvil o významu společenství.

Farní den začal odpoledne o půl třetí hodině děkovnou bohoslužbou ve žďáreckém kostele svatých Petra a Pavla. Byly předneseny Loretánské litanie, následovala promluva otce Zdeňka, který opět vyzdvihl prospěšnost fungujícího farního společenství. Pak byly proneseny přímluvy za farnost i svět a následovalo požehnání.

Účastníci farního dne se plně soustředí na skládání puzzle

Protože se počasí nevyvedlo – celý den silně pršelo – odebrali se farníci do místní tělocvičny, kde obětaví pořadatelé připravili stoly. Farnice se postaraly o občerstvení a nabídka byla, jako vždy, opravdu bohatá. Připraven byl i program pro děti, které si zahrály různé hry. Dospělí přivítali znalostní kvíz, naštěstí ne příliš náročný, takže téměř všichni mohli být hrdí, že uspěli. Radostným překvapením bylo skládání obrázků puzzle, které byly pořízeny z fotografií kostela, jeho interiéru a žďáreckých jesliček. Bylo možno si

i zaspívat. Podle mne ale největším přínosem bylo to, co zdůrazňoval otec Zdeněk: farníci si mohli v klidu popovídat, sdělit si své radosti i strasti a zjistit, že žijí ve společenství, ve kterém není jeden druhému lhostejný.

J. Libosvářská

Děti si zahrály různé hry

Přes nepřízeň počasí se na farním dni sešlo více než 70 farníků, z nichž se mnozí podíleli na jeho přípravě. Upřímné poděkování tak patří všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zapojili do přípravy a průběhu našeho farního dne a také všem, kteří na nás pamatovali ve svých modlitbách.

Slavnost 1. svatého přijímání

První svaté přijímání se letos konalo v sobotu dne 24. května. Zvony místního kostela svatých Petra a Pavla se rozezvučely v 15 hodin a za jejich hlaholu vykročily děti s panem farářem a paní katechetkou z farního sálu do kostela k slavnosti prvního svatého přijímání. Na cestu jim po deštivých dnech svítilo sluníčko.

1. svaté přijímání ve Žďárci

Svého Přítele a Spasitele přijalo šest dětí, které navštěvují školu ve Žďárci – tři z farnosti Žďárec: Pavla Matoušková, Aneta Šubertová a Jan Muhlhansl, další tři z farnosti Březí a Heřmanov: Adéla Holánková, Aneta Vokřálová a Kristián Doležal. Přítomni byli i rodiče a prarodiče dětí a jejich příbuzní.

V promluvě pan farář zdůraznil zodpovědnost rodičů za náboženskou výchovu a další duchovní růst svých dětí, kterou na sebe vzali již při křtu svatém, a vyslovil naději, že děti budou i nadále přicházet do kostela a přijímat eucharistického Krista, že toto jejich první intimní setkání s Ježíšem nebude i setkáním posledním.

Po mši svaté se děti i jejich rodiče a příbuzní sešli ve farním sále, kde bylo rodiči prvokomunikantů připraveno občerstvení. Děti se proběhly po farní zahradě, dospěli si mezi sebou popovídali. Vzhledem k tomu, že se první svaté přijímání koná v sobotu odpoledne, nikdo nemusel spěchat a děti si prožily svůj velký den s kamarády při hře.

J. Libosvářská

Jeden den na Petrově

Ve čtvrtek 29. května 2014 jelo 40 dětí z našich farností za otcem biskupem na Petrov.

Konal se totiž Jeden den na Petrově - otec biskup pozval děti, které chodí do náboženství.

Motto letošního setkání znělo „Svatí jsou darem pro svět“.

Nejprve byla mše svatá v brněnské katedrále a po jejím skončení se děti vydaly ve skupinkách po svých trasách. Děti od 1. do 3. třídy se na oranžové trase setkaly se svatou Anežkou Českou, Ludmilou, Václavem, Vojtěchem a dalšími. Děti od 4. do 6. třídy putovaly po modré trase, na které je čekali světcí z celé Evropy – svatí Filip Neri, Jan Bosko, bl. Matka Tereza a další.

Počasi nám nepříálo, celý den pršelo, dětem to však nevadilo.

Celé akce se zúčastnilo asi 1 800 dětí a proto nebylo jednoduché naše děti mezi deštníky a pláštěnkami neztratit.

Domů jsme se vrátili mokří a unavení (některým dokonce čvachtalo v botách), ale s pěknými zážitky.

J. Jakešová

Dětský den

Protože pro nepřízeň počasí si děti nemohly zahrát hry o farním dnu, uskutečnil se v neděli 1.6.2014 se na faře v Dolních Loučkách Dětský den. Nachystáno bylo několik stanovišť, kde děti plnily různé úkoly a podle šikovnosti a věkové kategorie mohly získat body. V přestávkách jsme se společně občerstvili cukrovím a zákusky. Na farní zahradě u kostela děti povozili dva koně. Po skončení her proběhlo vyhlášení vítězů a odměnění všech dětí za jejich účast a šikovnost při plnění úkolů. Na dětském dni se sešlo asi 60 dětí. Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě a organizaci akce.

P. Švancarová

Poděkování na konec školního roku

Ve čtvrtek 26. 6. 2014 jsme společně s dětmi a rodiči slavením mše svaté poděkovali Pánu Bohu za jeho pomoc v uplynulém školním roce. Tentokrát nás bylo poskrovnu. Po mši svaté byl pro všechny připraven táborák.

Co je nového

Farní tábor

V měsíci červenci se i letos uskuteční farní tábor a to již šestý v pořadí. Tento rok bychom navštívili faru ve farnosti Měřín. Na tábor budeme s dětmi odjíždět v neděli 20. 7. s návratem v sobotu 26. 7. 2014. Odjezdy budou včas upřesněny. Možnost přihlásit se na farní tábor je do neděle 29. června. Přihlášky jsou k dispozici v sakristii farního kostela.

„Chceme dětem z katolických rodin nabídnout možnost prožít týden plný odpočinku, her, zábavy a zážitků. Kromě toho je naším cílem prohloubit vztah dětí k Bohu a modlitbě. Na táboře bude přítomen kněz a pravidelně bude sloužena mše svatá.“

Bližší informace o plánované akci naleznete na nástěnce před kostelem a na internetových stránkách farnosti.

P. Švancarová

Pozvánka na primiční mši svatou

V sobotu 28. června 2014 přijme v Katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově svátost kněžství Jaroslav Sojka, rodák z Deblína. Všichni jste srdečně zváni na jeho primiční mši svatou, kterou poděkuje Pánu Bohu za dar kněžství. Mše svatá se uskuteční v neděli 6. 7. 2014 v 15:00 hod. v Deblíně u základní školy.

Koncert Hradišťanu v Křižanově

V neděli 6. 7. 2014 v 17:00 se na farní zahradě v Křižanově uskuteční vystoupení skupiny Hradišťan. Jedná se o benefiční koncert, jehož výtěžek bude věnován na vybudování památníku sv. Zdislavy.

Předprodej vstupenek probíhá na stránce

<http://www.ticketportal.cz/event.aspx?id=132242>

Pohled do historie

V pohledu do historie pokračujeme léty 1939 a 1940. Farářem v naší farnosti byl od konce roku 1938 P. Emil Svoboda, i když ... Jak se dočteme v zápisu z farní kroniky, oficiálně se stal farářem ve Žďarci až 30. 9. 1939. Čitelnost některých částí textu není nejlepší, přes veškerou snahu se několik slov rozluštit nepodařilo. Místo nich jsou uvedeny ...

1939

Zima tohoto roku byla mírná i jarní doba byla příznivá pro polní práce, léto bylo milé jen v době žní více zaprchalo a žňové práce trochu prodlužovalo. Přicházely často silné bouře s vydatnými lijavci. V ... Nové Vsi udeřilo do hospodářského stavení, které lehlo popelem i v blízkém okolí se tyto katastrofy opakovaly. Ovoce bylo celkem poskrovnu, ve farní zahradě byla značná úroda švestek i jablek. Rodina p. Tom. Hrušaty ředitele hypotečního oddělení při záložně Cyrilo Metodějské v Brně darovala k první neděli postní novou fialovou kasuly s ... a novou albu cingulovou a 10 ... kilových svící, což činí tato rodina každoročně. ... této fary trvala o 1. 11. 1938 do 30. 9. 1939, poněvadž administrátor P. Emil Svoboda, ztratil následkem přesídlení svého ze zabraného území u Mikulova říšským vojskem, státní příslušnost k republice, což se protáhlo do iniciované doby 30. 9. 1939 kdy byl co jedinný uchazeč o faru Žďareckou a Jeho Excellenci Ndp. biskupem M. Kupkou na tuto faru instalován a na sv Krista Krále za velké účasti věřících, ač bylo počasí deštivé, dle nového Codexu iuris canonici slavně instalován Vdp. okres. děkanem Lomnickým Vdp. Františkem Koudelkou. Při svém kázání uvedl krátce životopis nového faráře a připomněl ten krásný poměr kněze ke svým ovečkám, lidé byli spokojeni a nadšeni jeho milými slovy. Za což nový farář srdečně poděkoval a vybídl své farníky ještě jednou k důvěře a k živé víře a oddanosti Nejsv. Srdci Krista Krále. V březnu byly Čechy a Morava co protektorát včleněny do Říše německé.

1940

Tento rok počal tuhou zimou, mimořádnou zimou, která se protahovala až do konce dubna. I měsíc máj byl chladný a deštivý. Krutá zima měla velký vliv na ozimní obilí (žitá a pšenice) rolníci zaorávali celé ... polí a seli ječmeny do nich nebo vysazovali brambory. Následkem velké války mezi Německem – Anglií a Francií, byli v protektorátu Čech a Moravy zaváděny lístky na vše možné životní potřeby i na látky a obuv. Cena mouky, poživatín,

látek a obuvi stoupala do výše 1 kg mouky 4 K i více pár obuvi za 117 K. V měsíci května 2^{ho} byly posvěceny místním farářem 2 nové bílé korouhve s obrazy sv. Václava – Vojtěcha a Ludmily a sv. Anežky Přemyslovny, které darovala zdejší jednota „Orla“ v ceně 1840 K. Promluva se týkala výkladu jednoty - ... národního, což je znázorněno těmito obrazy. Výzva, aby omladina dělala našim sv. patronům čest, svorností a krásou křesťanských duší a srdcí. Z říšského nařízení německého byla slavnost Božího Těla přeložena ze čtvrtka 23. května na příští neděli 26. května. Počasí bylo velmi pěkné a tak se slavnost božítělová vydařila k spokojenosti všech.

Vidi 12. 6. 1940 Fr. Koudelka, děkan

Zpracoval: R. Mašek

Plánované akce

	Místo	Datum
Poutní mše svatá: Sv. Cyrila a Metoděje	Skryje	5.7.2014
Farní tábor pro děti	Měřín	20.7. – 26.7.2014
Poutní mše svatá: Sv. Anna	Litava	26.7.2014
Poutní mše svatá: Nanebevzetí Panny Marie	Bor (u Olší)	9.8.2014 (?)
Poutní mše svatá: Nanebevzetí Panny Marie	Horní Loučky	16.8.2014
Poutní mše svatá: Nanebevzetí Panny Marie	Tišnovská Nová Ves	16.8.2014 (?)
Poutní mše svatá: sv. Jiljí	Újezd u Tišnova	30.8.2014
Pout' na Zlatou sobotu do Žarošic	Žarošice	13.9.2014
Poutní mše svatá: Panny Marie Růžencové	Moravecké Pavlovice	4.10.2014 (?)
Žehnání zrekonstruované fary a kříže před kostelem	Žďárec	říjen 2014

O všech plánovaných akcích budete v ohláškách vždy včas informováni.

Murphyho zákony: Svatby v kostele

Murphyho zákon svatebních obřadů:

Čím pompéznější a nákladnější svatba, tím menší pravděpodobnost trvání manželského svazku.

Marného zákon duchaplných přání novomanželům:

Čím více jste si nad písemným přáním novomanželům lámali hlavu, aby vyznělo ne-li vysloveně křesťansky, tak alespoň duchaplně, tím nemožnější okamžik bude vybrán k jeho veřejnému přečtení.

Murphyho zákon prstýnků:

Čím víc budete myslet na to, abyste prstýnky doma nezapomněli, tím jistěji je tam zapomenete.

Nešporovo „běda“:

Běda těm, kteří chtějí být jako Bůh a servírují příliš dobré víno až do samého konce svatební veselice: s pláčem budou uklízet ... a platit účty!

Seznamovací inzeráty v KT

Murphyho zákon seznamovacích inzerátů:

Čím více inzerované zbožnosti, tím větší čekejte doma peklo!

Varování prof. T. Marného ženěnictivým mužům:

V rubrice „Seznámení“ lze nalézt vedle doslovných perel i vysoce podezřelé nabídky, na něž mohou reagovat jen naivkové či životem nepoučitelní zoufalci.

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*